

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 22 maja 2017 r.

Poz. 2423

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.145.2017 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 18 maja 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /Dz. U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm./ stwierdzam nieważność § 7 ust. 2 pkt 7 i § 7 ust. 4 pkt 2 oraz ust. 4 pkt 4 lit a, c i d uchwały nr XXXVIII/256/2017 Rady Miejskiej w Dobrym Mieście z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic: Łużyckiej, Olsztyńskiej, Górnej, Orła Białego i rzeki Łyny w granicach administracyjnych miasta Dobre Miasto.

UZASADNIENIE:

Przedmiotowym aktem, Rada Miejska w Dobrym Mieście, na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2016, poz. 778 z późn. zm./, przyjęła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic: Łużyckiej, Olsztyńskiej, Górnej, Orła Białego i rzeki Łyny.

W § 7 ust. 2 pkt 7 uchwały, Rada ustaliła, w zasadach ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu, że „część obszaru planu zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu położona jest w odległości mniejszej niż 50,0 m od cmentarza, na której w zakresie lokalizacji budynków mieszkalnych, zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowywujących artykuły żywności oraz studzien i innych urządzeń służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych obowiązują przepisy odrębne dotyczące lokalizacji cmentarzy.”

Tymczasem o odległości od cmentarza do ww. obiektów rozstrzyga §3 rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1959 r. Ministra Gospodarki Komunalnej w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze /Dz. U. z 1959 Nr 52, poz. 315/, wydanego na podstawie delegacji, zawartej w art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62). Tym samym, brak jest podstaw do regulowania ww. materii w przedmiotowej uchwale, a umieszczenie kwestionowanego postanowienia, stanowi modyfikację przepisów wyższego rzędu, kwalifikowane w orzecznictwie sądowym, jako istotne naruszenie prawa.

Do tego samego typu naruszeń, należy również zaliczyć postanowienia:

- 1) § 7 ust. 4 pkt 2 uchwały - w którym Rada określiła zasady postępowania w odniesieniu do obiektów wpisanych do rejestru zabytków nieruchomości, obejmujące zakazy rozbiórki, rozbudowy i nadbudowy ww. obiektów, prowadzenia prac na tych obiektach, ich zagospodarowywania na cele użytkowe, zgodnie z przepisami odrębnymi, wymaganej formy ochrony architektonicznej czy oczekiwanych wymagań w stosunku do nośników reklamowych,
- 2) § 7 ust. 4 pkt 4 lit a, c i d uchwały - w którym Rada wskazała zasady postępowania, w stosunku do obiektów wpisanych do gminnej ewidencji zabytków, dotyczące zakazów rozbiórki, rozbudowy i nadbudowy ww. obiektów, wymaganej formy ochrony architektonicznej czy wymagań w stosunku do nośników reklamowych,

Powołane powyżej postanowienia przedmiotowej uchwały, dotyczą kwestii, które są regulowane na etapie konkretnego procesu inwestycyjnego, który został wyczerpująco określony w ustawie dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami /Dz. U. z 2014 r., poz. 1446 z późn. zm./.

W związku z tym, należy stwierdzić, iż kwestionowane, w niniejszym rozstrzygnięciu, postanowienia zawierają powtórzenia i modyfikacje zapisów aktów wyższego rzędu. W wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyroku NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98), wskazano, iż jeżeli kwestie postępowań administracyjnych, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

WOJEWODA WARMIŃSKO-MAZURSKI
Artur Chojecki